

thi Retterne ville altid vide at finde sig tilrette uden at have den større Fuldstændighed, og dette er dog bedre, end at vi, for den Fuldstændigheds Skyld, som Loven dog slet ikke har, sætte en Straf, som er forældet, og som slet ikke passer til vor Civilisation, som netop har fremkaldt denne Lov. Det er af disse Grunde, at jeg idetmindste for mit Vedkommende, og jeg troer Udvalgets Fleertal i det Hele, maa fastholde dette Endringsforslag, især da det med en saa ringe Majoritet gik igjennem ved Sagens anden Behandling.

Justitsministeren: Jeg kan ikke tiltræde det af det ærede Fleertal stillede Forslag. Jeg maa, saaledes som allerede ved Sagens 2den Behandling udtalt, ansee det for det Unseligste, at den Straf, som fandtes i Loven, saavel da den blev indbragt i det andet Thing, som da den derfra gik over til dette Thing, bibeholdes. Der er vel af den ærede Ordfører anført forskjellige Grunde, hvorfor det var at foretrække at indskrænke Straffen til Mulct, men Bøgen af disse Grunde kan jeg ikke erkjende. Naar han saaledes anfører, at, saafremt Loven vedbliver at indrømme Dommerne Valget mellem Mulct, simpelt Fængsel og Fængsel paa Band og Brød, vil Anvendelsen af Mulct kun finde Sted paa den bedre Klasse af Samsundet, medens de strengere Arter af Straffe ville blive anvendte paa den ringere Klasse, kan jeg ingenlunde antage dette, og det er jo desuden Noget, som man i Lovgivningen aldeles ikke kan gaae ud fra. Der er jo en Masse af Lovbestemmelser, hvor Straffen er fastsat aldeles paa lignende Maade, som her er skeet, og jeg holder mig overbevist om, at dette saaledes opstillede Alternativ mellem Bøder, simpelt Fængsel og Fængsel paa Band og Brød ikke har havt en saadan Følge som den, den ærede Ordfører befrygter. Der er dernæst yttret af ham, at Domstolene kun i eet enkelt Tilfælde have anvendt Bands og Brødstraffen for den her omhandlede Forseelse. Jeg maa nu vel erkjende, at jeg heller ikke erindrer at have seet mere end een Dom, og netop den af ham omhandlede, hvor en saadan Straf er ifunden for denne Forseelse; men jeg maa dog tilføie, at denne Forseelse ogsaa først i de

senere Aar er bleven mere almindelig og Gjenstand for Førfølgning ved Domstolene. Jeg holder mig overbevist om, at, naar den var tilstede i en særdeles oprørende Grad, vilde Domstolene ikke undlade at anvende Bands og Brødstraf for den, selv om denne Lov ikke udkom. Naar der dernæst er yttret, at Bands og Brødstraffen er en Straf, som Civilisationen bør bandlyse af Lovgivningen, da maa jeg erkjende, at det er en Straf, som ikke er ønskelig at bibeholde, men jeg indseer dog ikke Nødvendigheden, ja ikke engang Hensigtsmæssigheden af, i en enkelt Lov, at anvende dette Princip og allerede nu at udelukke denne Straf. Det kan vel være, at man ved en Revision af vor criminelle Lovgivning kan komme til det Resultat, at udelukke Anvendelsen af den omhandlede Straf, men saa vil det kun da skee, naar man kan indføre en anden Straf istedetfor den. Udelukker man nu her Anvendelsen af den uden at sætte en Straf, som jeg antager maa sættes, istedetfor den, og som ikke vil blive indskrænket til simpelt Fængsel, vil man altsaa ikke kunne faae en Straf for en Forseelse, der ellers kun kan affones med Fængsel paa Band og Brød. Den ærede Ordfører har endelig udtalt, at denne Lov maatte betragtes som interimistisk; det kan jeg ingenlunde erkjende, den er ikke mere interimistisk end hvilken som helst anden Lov. Den kan vel blive fuldstændiggjort ved yderligere Bestemmelser, kan ogsaa undergaae Forandring; men det Samme er jo Tilfældet med hvilken som helst anden Lov, saa det foreliggende Lovforslag derfor, som alt bemærket, ikke kan siges at være mere interimistisk end enhver anden Lovbestemmelse.

Jeg kan ikke undlade at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af det Foredrag, som den ærede Folkethingsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) holdt ved Sagens 2den Behandling. Den ærede Rigsdagsmand yttrede nemlig, at der ikke i Lovgivningen, navnlig ikke i Forordningen af 4de October 1833, fandtes Bestemmelser om Mulct paa 200 Rd. for Fornærmelser imod Mennesker; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at netop i denne Forordning er der fastsat Mulct af 200 Rd.